

Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten

Alapige: *Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” Jn. 6,66-69*

Keresztény Gyülekezet!
Testvéreim a Jézus Krisztusban!

Az a teológia, amely a korszellemmel házasodik, hamar megözvegyül, - fogalmazza meg Jürgen Moltmann azt a sajátos helyzetet, melyben a teológia praxisának, az egyház gyakorlatának egyrésztől figyelnie kell a kortárs ember életére, az őt érő kihívásokra, ugyanakkor nem veszítheti szem elől azt a sajátos mandátumot, mellyel Urának kijelentett igazságára figyel és figyeltet, vagyis a **világban, de nem a világ szerint** kell megélnie küldetését és identitását.

A felolvasott igeszakaszt e kontextusba helyezve, megdöbbentő **realitással** hangzik a legbelső tanítványi kör a „tizenkettő” felé a kérdés: „Ti is el akartok menni?” Az azóta eltelt közel 2000 esztendő jól mutatja, hogy Jézus mennyire a valósággal számolva kérdezte illetve mondta ezt. Hiszen mindig voltak, vannak és feltételezhetően lesznek is, akik hosszabb-rövidebb idő után elfordulnak Tőle, és ahogy igénk mondja „többé nem járnak vele”. Amikor azt keressük, hogy mi lehet ennek az oka, akkor kézenfekvő a válasz, hogy az elfordulók csalódtak, mert nem azt és nem úgy kapták, ahogyan várták, ahogyan remélték.

„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten” – áll konferenciánk beharangozó levelének mottójaként előttünk. Amikor boncolgatni kívánjuk, hogy általában az európai társadalom keresztyénség iránti közönyének valóságában, az egyháztól való elfordulás realitásában **milyen jövőkép jelenhet meg** előttünk, akkor sok esetben egyfajta pesszimizmus lesz úrrá az egyház hivatalosain. Sokszor éltem át a 26 évnyi lelkészi szolgálatom során a múltba révedő nosztalgizást a tömöttebb templomi padosorokról és általában a gyülekezetekben megvalósult aktivitásokról.

De kérdezzük meg, valóban ez lenne a cél? Valóban erre kapott ígéretet az egyház az ő Urától? Biztos, hogy félni kell a krízistől? Biztos, hogy létszámban kell mérni az Egyház küldetésének jogosságát és csak a nagy létszám legitimálja a társadalomban betöltött szerepét? Meggyőződésem szerint nem! Ahogy a sárba taposott igazgyöngy sem veszít az értékéből amiatt, hogy éppen nem ragyog, úgy az egyház értékét sem az adja, hogy éppen mennyien élik meg a hozzátartozás valóságából fakadó keresztyén identitást és reménységet.

Ma a tolerancia, a másság elfogadása, a megbékélt különbözőségek azok a hívó és kulcsszavak, amiket illik emlegetni. Mindegyik fontos lehet, ha a helyén kezeljük. De **ne akarjuk tolerálni azt, amit az Egyház Ura nem tolerált**, és ne fogadjuk el, amit Ő nem fogadott el! Jaj, annak az egyháznak, amely az identitása feladása árán akar népszerű lenni a világ szemében. Nagyon

csodálkozzon el az az Egyház, amely túlon túl szimpatikus a világnak, és gondolkozzon el azon, hogy a krisztusi keskeny úton jár-e még egyáltalán? Mert ha a sajátos küldetését végzi és koherensen éli meg identitását, akkor az sokszor szemet szúr és irritáló a világ számára.

A világhoz való igazodás mindig tetszett a világnak, mert igazolva látta általa önmagát. De ismerjük jól az ízet veszített só vagy az önmagával meghasonlott ház példázatát. A népszerűsége törekvő a világ elfogadását kereső egyház elveszíti küldetésének jó ízét. Ugyanakkor az Egyház és benne az egyes keresztény ember nem lehet a világgal szembe forduló ellenség sem. Mi nem a világ szerint, de a világért vagyunk. Jézus a főpapi imádságában nem azt kéri, hogy az Örökkévaló vegye ki a tanítványokat a világból, hanem azt, hogy őrizze meg őket a gonosztól. A világban élünk, de nem a világ elvárása szerint. Ez a krisztusi keskeny út, melyet nem könnyű megtalálni és még kevésbé könnyű rajta járva megmaradni.

Ezért Jézus alapigénk szerinti szavai nem csak reálisak, de mindenkor **aktuálisak** is. Az akkori tanítványokhoz intézett kérdés most had szólítson meg minket. Megkérdezettek vagyunk afelől, hogy merre tart e néhány évtizedes földi vándorlásunk? Megmaradtunk-e a keskeny úton? A Mesternek vagy a világnak a tetszését akarjuk-e megnyerni és megélni?

Látjuk, hogy sokféle út van előttünk. Zűrzavaros spirituális utak, melyeken önjelölt próféták kínálják portékájukat. Utak, melyek hangzatos ígéretekkel csábítva ejtik rabul a bizonytalankodó, vagy éppen reménytelenségben vergődő szívet. Utak tárultak fel Jézus tanítványai előtt is. Péter mégsem lép rá egyikre sem, hanem visszakérdez csendesen: „Uram kihez mennénk?” Vajon kihez mennénk, amikor a legjobbra találtunk, amikor az igazgyöngyre leltünk, amelyért semmi sem drága, amelyért mindent odaadnánk. Uram kihez mennénk, hisz e kincs Nálad van, Te mutattad meg nekünk, Te ragyogtattad felénk az örök élet beszédét. Csak ennek a beszédnek van súlya és ereje még a halál árnyékában is: „én vagyok a feltámadás és az élet”. Ezért hangzik aztán Péter szájából a szívéből feltörő hitvallás és hangzik azóta is 2000 éve különböző intenzitással: „mi hisszük és tudjuk, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”.

Tudni és hinni! Nem valami naiv hiszékenységről van itt szó, hanem arról a meggyőződésről, melynek alapja a személyes megbizonyosodás. Ez a hit keskeny útja. Jézus ígérete és az előttünk jártak biznysága szerint jó ezen az úton járni. Ez az út emberlétünk teljességét jelenti, mert örök érvényűek Augustinus szavai, miszerint: „**Magadnak alkottál minket és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned.**” Az Isten formájú űrt csak Isten tudja maradéktalanul megtölteni és kitölteni életünkben, személyiségünkben. Ez ad olyan teljességet, amelyet hitünk szerint nem tör meg még a halál sem.

Konferenciánk mottóját újra felidézve, az erőnek, szeretetnek és józanságnak lelke akkor tudja átjárni az egyházat, egyházainkat, a Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálatot és annak hittudományi konferenciáját, ha annak egészére impulzusokat adnak Péter apostol vallástételének örökérvényű szavai: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”.

Ámen

Dr. Pócze István evangélikus lelkész